

Emīla matemātiskais piedzīvojums

Ieva Rone

Emīls sēž pie sava koka rakstāmgalda savā istabā, uzmanīgi skatoties uz matemātikas burtnīcu un domīgi turot rokā zīmuli. Uz lapas ir uzrakstīts pirmais uzdevums, un viņš gatavojas sākt rēķināt. Istabā valda mājīga un mierīga gads laika pēcpusdienas noskaņa.

Zēns maigi pieskaras skaitlim septiņdesmit astoņi, kas uzrakstīts uz tāfeles, un sāk sadalīt to desmitos un vienos. Viņš uzzīmē divas mazas kolonnā kārtojamas ailes, kurās rindiņā zem lielākā skaitļa precīzi ieraksta mazāko skaitli četrdesmit pieci. Viss tiek darīts kārtīgi un secīgi.

Emīls paņem krāsainu zīmuli, lai vispirms rēķinātu vienu kolonnā. Viņš atņem pieci no astoņi, saņemot rezultātā trīs, un lepni ieraksta šo ciparu zem svītras vienu ailē. Uz viņa sejas parādās priecīgs smaids par pirmo veiksmi.

Tagad zēns pārvieto savu pirkstu uz desmitu kolonnā pa kreisi, kur stāv skaitļi septiņi un četri. Viņš pārliecinās, ka augšējais skaitlis ir lielāks par apakšējo, tāpēc nekāda pāreja pāri desmitai nav nepieciešama. Tas padara uzdevumu tik vienkāršu un skaidru.

Emīls droši atņem četri no septiņi un iegūst trīs, ko uzmanīgi ieraksta blakus iepriekšējam ciparam desmitu kolonnā. Viņa skatiens mirdz no prieka, redzot, ka abas ailes veido pilnīgu un pareizu rezultātu.

Uz tāfeles tagad skaidri un salasāmi rēķinājums izskatās kārtīgā rindā: astoņi mīnus pieci ir trīs, un septiņi mīnus četri ir trīs, dodot kopējo atbildi trīsdesmit trīs. Emīls apvelk iegūto rezultātu ar skaistu apli, lai tas izceļas.

Istabā ienāk Emīla māmiņa ar siltu tējas krūzi un mīļi pasmaida, redzot dēla panākumus. Viņa pieliecas pie galda, lai apskatītu kārtīgi pierakstītos skaitļus un uzslavētu viņa pacietību un precizitāti.

Emīls lepni rāda savai māmiņai burtnīcu, kurā visi atņemšanas piemēri bez pārejas caur desmit ir izpildīti nevainojami. Viņa acis mirdz gandarījumā, un viņš jūtas kā īsts matemātikas pētnieks.

Saulīte sāk rietēt aiz loga, un istabu piepilda maigs, silts vakara apgaismojums, kas atspīd uz pabeigtajiem darbiem. Emīls aizver savu burtnīcu ar sajūtu, ka matemātika ir ne tikai saprotama, bet arī ļoti aizraujoša.

Zēns laimīgs guļ savā gultā zem siltas segas, sapņojot par nākamās dienas skolas stundām un jaunām matemātikas virsotnēm. Viņa sapņu mākoņos lido laimīgi cipari un smaidoši skaitļi.